

อิสราเอลและหลักคำสอนเรื่องสิทธิอันศักดิ์สิทธิ์: เมื่อการอยู่รอดเรียกร้องการต่อต้าน

“ผู้ที่ทำให้การปฏิวัติอย่างสันติเป็นไปได้ จะทำให้การปฏิวัติที่รุนแรงกลายเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้”

- จอห์น เอฟ. เคนเนดี

บทนำ: เมื่อกฎหมายไม่ปกป้องอีกต่อไป

กฎหมายระหว่างประเทศถูกสร้างขึ้นเพื่อควบคุมอำนาจ - เพื่อปกป้องผู้ที่อ่อนแอและควบคุมผู้ที่แข็งแกร่ง แต่ในกรณีของอิสราเอลและปาเลสไตน์ คำสัญญานั้นได้พังทลายลง วันนี้ กฎหมายกลายเป็น **เกราะป้องกันให้กับผู้ยึดครอง** และ **กรงขังสำหรับผู้ถูกยึดครอง**

ชาวปาเลสไตน์ถูกบอกว่าการต่อต้าน - ไม่ว่าจะเป็นการต่อต้านอย่างสันติหรือด้วยอาวุธ - เป็นสิ่งที่ผิดกฎหมาย พวกเขาถูกประณามไม่ว่าพวกเขาจะเดินขบวนโดยปราศจากอาวุธหรือต่อสู้ด้วยกำลัง ในขณะเดียวกัน อิสราเอลละเมิดกฎหมายระหว่างประเทศโดยไม่ต้องรับโทษ โดยได้รับการสนับสนุนจากพันธมิตรที่ทรงพลังและถูกปกป้องด้วยเรื่องเล่าเกี่ยวกับความมั่นคงและบาดแผลทางประวัติศาสตร์

บทความนี้โต้แย้งว่า **ประชาชน** เช่นเดียวกับรัฐ มี **สิทธิโดยกำเนิดในการปกป้องตนเองจากการถูกทำลายล้าง** เช่นเดียวกับที่ข้อ 51 ของกฎบัตรสหประชาชาติยืนยันถึงสิทธิในการป้องกันตนเองของชาติ ประชาชนที่ **ไร้รัฐและถูกกดขี่** ก็ต้องได้รับการยอมรับว่ามีสิทธิในการต่อต้าน เมื่อการประท้วงอย่างสันติถูกบดขยี้ และกฎหมายถูกนำมาใช้อย่างเลือกปฏิบัติ การต่อต้านไม่เพียงแต่ได้รับการพิสูจน์ว่าเป็นสิ่งที่ชอบธรรม - แต่ยังจำเป็นสำหรับการอยู่รอด

การไม่ต้องรับโทษทางกฎหมายของอิสราเอลและการล่มสลายของมาตรฐานสากล

เป็นเวลาหลายทศวรรษที่อิสราเอลละเมิดหลักการพื้นฐานของกฎหมายระหว่างประเทศโดยไม่ต้องรับโทษ **ศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ (ICJ)** ตัดสินว่าการยึดครองดินแดนปาเลสไตน์ของอิสราเอลนั้นผิดกฎหมาย การตั้งถิ่นฐานอย่างต่อเนื่องของอิสราเอลละเมิด **อนุสัญญาเจนีวาฉบับที่สี่** การปิดล้อมกาซา - ซึ่ง **แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล** อธิบายว่าเป็นการลงโทษโดยรวม - ได้สร้างวิกฤตด้านมนุษยธรรม

แม้จะมีการค้นพบเหล่านี้ แต่ **ไม่มีการลงโทษที่แท้จริง** ตามมา:

- **ไม่มีการคว่ำบาตร** แม้หลังจากความเห็นที่ปรึกษาของ ICJ ในปี 2024 ที่เรียกร้องให้มีการทบทวนความสัมพันธ์กับอิสราเอล
- **ไม่มีการออกหมายจับจาก ICC** ที่เกี่ยวข้องกับการเดินขบวนเพื่อการกลับคืนสู่มาตุภูมิ แม้ว่าจะมีหลักฐานชัดเจนของการก่ออาชญากรรมสงคราม

- **ไม่มีการบังคับใช้** คำตัดสินระหว่างประเทศโดยมหาอำนาจโลก

กฎหมายระหว่างประเทศจะทำงานได้ก็ต่อเมื่อถูกนำไปใช้ **อย่างสากล** เมื่อมันลงโทษผู้ที่อ่อนแอและปกป้องผู้ที่แข็งแกร่ง มันจะสูญเสียความชอบธรรม ชาวปาเลสไตน์ถูกบอกให้ปฏิบัติตามกฎหมาย - แต่กฎหมายไม่ปกป้องพวกเขาอีกต่อไป

ขบวนการเดินขบวนเพื่อการกลับคืนสู่มาตุภูมิ: เมื่อการประท้วงอย่างสันติถูกยิง

ในปี 2018 ชาวปาเลสไตน์หลายหมื่นคนในกาซาเข้าร่วม **ขบวนการเดินขบวนเพื่อการกลับคืนสู่มาตุภูมิ** - การประท้วงอย่างสันติที่เรียกร้องสิทธิในการกลับไปยังบ้านของบรรพบุรุษและการยุติการปิดล้อม การตอบสนองของอิสราเอลไม่ใช่การเจรจา แต่เป็นการยิงจากพลซุ่มยิง

จนถึงสิ้นปี 2019:

- **ชาวปาเลสไตน์ 214 คนถูกสังหาร** รวมถึง **เด็ก 46 คน**,
- **บาดเจ็บกว่า 36,000 คน** หลายคนพิการถาวร,
- **ตัดแขนขา 156 แขนง**,
- **27 คนเป็นอัมพาต** จากการบาดเจ็บที่กระดูกสันหลัง

คณะกรรมการสอบสวนของสหประชาชาติ พบว่าผู้ที่ถูกยิงส่วนใหญ่ **ไม่ก่อให้เกิดภัยคุกคามในทันที** และการกระทำของอิสราเอลมีแนวโน้มว่าเป็น **อาชญากรรมสงคราม**

แต่ก็ยังมี - การคว่ำบาตร ไม่มีการจับกุม ไม่มีการพิจารณาคดี โลกหันหลังให้

หากการประท้วงอย่างสันติถูกตอบโต้ด้วยกระสุน ระบบศีลธรรมหรือกฎหมายใดที่สามารถเรียกร้องให้ไม่ใช้ความรุนแรงได้? ในสถานการณ์นี้ **การต่อต้านไม่ใช่ความสุดโต่ง** - มันเป็นที่พึงสุทธ้ายของผู้ถูกกดขี่

หลักคำสอนเรื่องสิทธิอันศักดิ์สิทธิ์และการกลับมาของภูมิคุ้มกันของอริปไตย

การที่อิสราเอลอ้างความชอบธรรมสำหรับการมีอำนาจปกครองของชาวยิวในปาเลสไตน์ในอดีต มักไม่ได้ตั้งอยู่บนกฎหมายสมัยใหม่เท่านั้น แต่ยังตั้งอยู่บน **คำสัญญาในพระคัมภีร์** - ที่ว่าพระเจ้ามอบดินแดนนี้ให้กับประชากรยิว การอ้างอิงทางศาสนานี้ ซึ่งได้รับการสนับสนุนอย่างกว้างขวางจากกลุ่มคริสเตียนนิกายอีแวนเจลิคัลในสหรัฐฯ เป็นเชื้อเพลิงให้ทั้งนโยบายและการไม่ต้องรับโทษ ข้อความในพระคัมภีร์เช่น **“เราจะอวยพรผู้ที่อวยพรเจ้า”** (ปฐมกาล 12:3) ถูกใช้เพื่อทำให้ความรุนแรงของรัฐเป็นสิ่งที่ศักดิ์สิทธิ์

สิ่งนี้สะท้อนถึง **หลักคำสอนเรื่องสิทธิอันศักดิ์สิทธิ์** ที่ครั้งหนึ่งกษัตริย์เคยใช้เพื่อพิสูจน์อำนาจที่สมบูรณ์:

- สิทธิในการเก็บภาษีโดยพลการ,
- **Ius primae noctis** (สิทธิของผู้มีอำนาจในการละเมิด),
- อำนาจในการประกาศให้ใครบางคนเป็น **คนนอกกฎหมาย** โดยตัดสิทธิทางกฎหมายทั้งหมดของพวกเขา

ในระบบนั้น ฆัตรีย์ คือ กฎหมาย - และผู้ที่ต่อต้านไม่ใช่ **พลเมือง** แต่เป็นอาชญากร วันนี้ ชาวปาเลสไตน์เผชิญกับความเป็นจริงที่คล้ายกัน อิสราเอลทำหน้าที่เป็นผู้มีอำนาจเหนือกฎหมาย ชาวปาเลสไตน์ที่ถูกทำให้การต่อต้าน แม้แต่ในรูปแบบสัญลักษณ์ เป็นเรื่องผิดกฎหมาย ถูกปฏิบัติเหมือน **คนนอกกฎหมาย** - ประชากรที่ **การใช้ความรุนแรงใด ๆ ต่อพวกเขาได้รับอนุญาต**

นี่ไม่ใช่การต่อต้านยูดาย - เป็นการปฏิเสธความรู้สึกร่วมที่มีสิทธิของไซออนิสต์

แต่ **นี่ไม่ใช่ศาสนายูดาย** ศาสนายูดายสอนเรื่องความยุติธรรม ไม่ใช่การยึดครอง ผู้เผยพระวจนะเรียกร้องความเมตตา ไม่ใช่การครอบงำ:

“เราคือพระเจ้า เราได้เรียกเจ้าในความยุติธรรม... เราจะให้เจ้าเป็นพันธสัญญาสำหรับประชาชน เป็นแสงสว่างสำหรับนานาชาติ”
- อิสยาห์ 42:6

จริยธรรมยูดายที่แท้จริงเรียกร้องความถ่อมตน ความยุติธรรม และความเห็นอกเห็นใจต่อผู้ถูกกดขี่ การที่ไซออนิสต์เปลี่ยน “การถูกเลือก” ให้กลายเป็น **ความรู้สึกร่วมที่มีสิทธิ** ไม่ใช่การขยายของศาสนายูดาย - มันเป็น **การทรยศต่อศาสนายูดาย**

บรรพบุรุษทางพันธุกรรมและกฎหมายการกลับคืนสู่มาตุภูมิ: ความขัดแย้งทางศาสนาสัมัยใหม่

กฎหมายการกลับคืนสู่มาตุภูมิ (ค.ศ. 1950) ของอิสราเอลให้สิทธิทุกคนที่เป็นยิว - ซึ่งกำหนดเป็นผู้ที่มีปู่ย่าตายายเป็นยิวหนึ่งคนหรือผู้เปลี่ยนศาสนา - สิทธิในการอพยพและได้รับสัญชาติ โดยไม่คำนึงว่าพวกเขาหรือบรรพบุรุษของพวกเขาเคยอาศัยอยู่ในดินแดนนั้นหรือไม่ ในทางตรงกันข้าม ชาวปาเลสไตน์ที่ถูกขับไล่ในปี 1948 และ 1967 - ซึ่งหลายคนสามารถสืบเชื้อสายในปาเลสไตน์ย้อนไปได้นับพันปี - ถูก **ห้ามไม่ให้กลับมา**

นโยบายนี้ถูกนำเสนอว่าเป็นการตอบสนองต่อการกดขี่ข่มเหงชาวยิว แต่ทฤษฎีทางศาสนาของมันสะท้อนถึงแนวคิด **สิทธิอันศักดิ์สิทธิ์**: บางคนมี **สิทธิ** ในดินแดนนี้โดยอาศัยอัตลักษณ์ทางศาสนา ส่วนคนอื่น ๆ แม้จะเกิดที่นั่นก็ไม่มี

การวิจัยทางพันธุกรรมได้หักล้างการอ้างนี้ **คริสเตียนปาเลสไตน์** และ **มุสลิมปาเลสไตน์** จำนวนมากแสดงให้เห็นผ่านการศึกษาจีโนมว่าเป็น **ทายาทโดยตรงของประชากรเลแวนไทน์โบราณ** รวมถึงชาวคานาอันและชาวอิสราเอลในยุคแรก การเชื่อมโยงของพวกเขาที่ดินแดนนี้ **ลึกซึ้ง ต่อเนื่อง และตั้งอยู่บนสถานที่**

ดังนั้น กฎหมายการกลับคืนสู่มาตุภูมิไม่เพียงแต่เลือกปฏิบัติ - มันยังถอยหลังทางประวัติศาสตร์ มันให้สิทธิพิเศษแก่ผู้ที่มี **การอ้างสิทธิทางศาสนาหรือการกระจายตัว** ในขณะที่ปฏิเสธการกลับคืนสู่ผู้ที่มี **ความต่อเนื่องทางบรรพบุรุษ**

การต่อต้านในฐานะสิทธิ: การอยู่รอดและการกำหนดตนเอง

ข้อ 51 ของกฎบัตรสหประชาชาติ ยืนยันว่าทุกชาติมี **สิทธิโดยกำเนิดในการป้องกันตนเอง** แต่แล้วประชาชนที่ไม่มีรัฐล่ะ? แล้วประชากรที่ถูกปิดล้อมล่ะ?

ชาวปาเลสไตน์ไม่ใช่ภัยคุกคามทางทหาร พวกเขาเป็น **ประชาชนที่ไร้รัฐ** ซึ่งเผชิญกับ:

- การยึดครองทางทหาร,
- การแตกแยกของดินแดน,
- การยึดทรัพย์สินอย่างเป็นระบบ,
- การล้างชาติพันธุ์

พวกเขาถูกปฏิเสธน้ำ การดูแลสุขภาพ การศึกษา และการเคลื่อนไหวก้าวขึ้นพื้นฐาน เด็ก ๆ ของพวกเขาถูกพิจารณา
คดีในศาลทหาร เมื่อพวกเขาประท้วงอย่างสันติ พวกเขาถูกยิง เมื่อพวกเขาต่อต้านด้วยกำลังทหาร พวกเขาถูก
เรียกว่าผู้ก่อการร้าย

ในบริบทนี้ การต่อต้านไม่ใช่ความหุนหัน - มันเป็น **ความจำเป็นทางชีวภาพ** มันคือการอยู่รอด

เมื่อกฎหมายกลายเป็นความอยุติธรรม: กฎที่กลายเป็นวีรบุรุษ

ตลอดประวัติศาสตร์ เมื่อกฎหมายปกป้องผู้กดขี่และทำให้ผู้ถูกกดขี่กลายเป็นอาชญากร การต่อต้านได้ทำลาย
กฎหมายเหล่านั้น - และเปลี่ยนแปลงโลก:

- **เนลสัน แมนเดลา** ถูกจำคุกในฐานะผู้ก่อการร้าย ต่อมาได้รับรางวัลโนเบลสาขาสันติภาพ
- **โรซา พาร์กส์** ถูกจับกุมเพราะการฝ่าฝืนพลเรือน กระตุ้นให้เกิดขบวนการ
- **คอส ฟอน สเตาเฟเฟนเบิร์ก** ถูกประหารเพราะพยายามสังหารฮิตเลอร์ ปัจจุบันได้รับการยกย่องในฐานะ
วีรบุรุษ

ในยุคของกษัตริย์ **กบฏคือคนนอกกฎหมาย** - ถูกตัดสิทธิทุกอย่าง ถูกตามล่าโดยรัฐ แต่กบฏเหล่านี้คือผู้ที่ยุติ
ภูมิคุ้มกันของอริปไตย และให้กำเนิดความยุติธรรมสมัยใหม่

เมื่อกฎหมายไม่รับใช้ประชาชนอีกต่อไป การกบฏไม่ใช่อาชญากรรม - มันคือ **รากฐาน**

สรุป: จุดจบของข้อแก้ตัว การกลับมาของความยุติธรรม

บ่อยครั้งที่กล่าวว่าต้องเข้าใจอิสราเอลผ่านบาดแผลของการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ ความกลัวของมันมีรากฐานมาจาก
การกดขี่ และความโหดร้ายของมันเป็นปฏิกิริยาเพื่อป้องกันตัว และแท้จริงแล้ว กฎหมายมักคำนึงถึงบริบท - เช่น
เดียวกับที่ผู้พิพากษาอาจพิจารณาวัยเด็กที่เต็มไปด้วยความรุนแรงของจำเลย

แต่ **77 ปี** ได้ผ่านไปตั้งแต่การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ อิสราเอลไม่ใช่เด็กที่ได้รับบาดแผล - มันเป็นมหาอำนาจระดับภูมิภาค
ที่มีอาวุธนิวเคลียร์ ซึ่งยึดครองผู้คนนับล้าน

บาดแผลอาจอธิบายพฤติกรรมได้ **แต่ไม่สามารถแก้ตัวให้มันได้ตลอดไป**

เมื่อบุคคลที่ได้รับบาดแผลกลายเป็นผู้ทำร้าย กฎหมายจะเข้าแทรกแซง เมื่อรัฐที่ได้รับบาดแผล
กลายเป็นผู้กระทำความผิดซ้ำซาก โลกต้องลงมือ

หากกฎหมายระหว่างประเทศจะมีความหมาย มันต้องใช้กับ **ทุกคน** หากสันติภาพจะเป็นไปได้ มันต้องเริ่มต้นด้วย
ความยุติธรรม และเมื่อเส้นทางสันติถูกปิดกั้น - เมื่อกฎหมายกลายเป็นเครื่องมือของการกดขี่ - **การต่อต้าน**
กลายเป็นหน้าที่

การต่อสู้กลับจึงไม่ใช่อาชญากรรม มันคือ **หน้าที่ทางศีลธรรม** มันคือ **การกระทำเพื่อการอยู่รอด** มันคือช่วงเวลาที่ **คนนอกกฎหมายกลายเป็นผู้ทรงธรรม**